

‘Ze mogen mij altijd bellen’

Youssef el Mourabet (31) is zelf nooit een ‘probleemgeval’ geweest. Toch kan hij zich goed inleven in jongens en meiden die hun leven niet op de rit hebben en om verschillende redenen problemen hebben. Ruim anderhalf jaar werkt hij als ‘veldwerker’ bij stichting Streetcornerwork in stadsdeel Geuzenveld-Slotermeer aan het Sape Kuiperplantsoen 27. „Ik ga de straat op en spreek ze aan.”

**Youssef El Mourabet in de portiek van Streetcornerwork Geuzenveld Slotermeer. „Wij onderscheiden ons door ‘veldwerk’ te doen. Ik leg contact vanuit de straat.”
Meer informatie: www.streetcornerwork.eu**

Foto Esther Stobbelaar

De ‘bijbel’ van Streetcornerwork Geuzenveld-Slotermeer is een aan elkaar geniet pak papier met alle instellingen in Amsterdam en omstreken die van belang kunnen zijn voor jongeren. El Mourabet heeft het pak papier eigenlijk niet nodig want hij kent ‘de sociale kaart’ van Amsterdam uit zijn hoofd.

„Het is mijn taak om een indicatie te maken, waarna deskundigen aan een ‘veldtafel’ bepalen welke instantie het beste bij de persoon past. Die indicatie volgt na het in kaart brengen van de ‘leefgebieden.’” De leefgebieden zijn wonen, werk, scholing, financiën, gezondheid, justitie, sociaal netwerk en vrije tijd.

„Een dak boven je hoofd is het belangrijkste, wij helpen bij de aanmelding bij Begeleid Wonen Amsterdam. Als het dringend is, verwijs ik bijvoorbeeld door naar crisisopvang, zoals een introomhuis.” El Mourabet gaat vaak mee naar de betreffende instantie. Hij heeft goede contacten met de Regionale Opleidingcentra (ROC’s) en gaat als het moet de strijd aan met een telefoonmaatschappij die een jongen met psychische problemen een abonnement heeft

aangesmeerd, waarvan hij de rekening niet kan betalen.

Doordat de veldwerker een ruime kennissenkring heeft in Amsterdam-West kent hij veel jongeren inmiddels persoonlijk. „Ik benader ze bijvoorbeeld bij snackbar Eype of ‘het pierenbadje’, een plek in een park hier in de buurt.”

Jongeren aanspreken is een kunst, want ze zijn vaak achterdochtig. „Ik geef ze eerst een hand en zeg ‘Salaam aleikum’, tegen Marokkaanse jongens. Die begroeting breekt altijd het ijs. Vragen of iemand problemen heeft, doe ik niet. Ik zeg gewoon

‘als je een keer een vraag hebt, kun je altijd langskomen’, en dan geef ik mijn kaartje met het adres.”

Jongens zeggen vaak ‘ik heb schijt’, maar El Mourabet legt ze uit dat met ‘schijt hebben’ niets gebeurt. „Je legt jezelf een touw om je nek en je hebt beperkte bewegingsruimte als je je zaken niet regelt. Je kan niet op vakantie als je je paspoort niet verlengt. Ik help met alles, maar ze moeten het zelf doen, alles is te leren.”

Dat El Mourabet zijn werk serieus neemt is van buitenaf al te zien. Op het gebouw waar

Streetcornerwork is gevestigd, hangt een zwart bord met daarop in witte krijtletters zijn naam en mobiele nummer. Ook dat van zijn collega Nina staat erbij. „Ze mogen mij altijd bellen, als er echt iets is ook ‘s nachts.” Tussendoor gaat de telefoon, El Mourabet hoort het enthousiaste verhaal van een jonge vrouw aan. „Hier word ik echt blij van”, zegt hij wanneer hij ophangt. „Zij kwam een hele tijd geleden bij ons, had te kampen met huiseijk geweld en andere problemen. Nu heeft ze een baan en woont ze op zichzelf.”

Saskia den Heijer